

Двамата излизат.

А с е н

- Господи, запази го, върни го...

П е т ъ р

- Той ще се върне. Знаеш, че Иваница държи на думата си!

Двамата излизат след тях.

Чува се тропот на коне.

В с ц е н а

Константинопол. Зала в Свещенния дворец.

Т е о ф и л

- За пръв път ли виждаш Константинопол, княже?

К а л о я н

- Да.

Т е о ф и л

- Жалко, че не минахме през Златната порта, както става, когато василевсът е спечелил някъде победа.

К а л о я н

- Василевсът изглеждаше недоволен.

Т е о ф и л

- Затова и нямаше тържествени посрещания. Минахме безшумно през портата на Златната мантия.

К а л о я н

- Всеки, който престои в Константинопол една година, щял също да има такава златна мантия, като мъжът с протегнатата ръка и топката от злато в нея.

Т е о ф и л

- Надписът е стар и никога не е излъгвал. Но никой не му вярва.

К а л о я н

- Кой може да престои тук цяла година без да избяга или без да го убият?

Т е о ф и л

- Толкова лошо ли мислиш за нас?

К а л о я н

- Какво може да мисли пленникът за тъмничарите си?

Т е о ф и л

- Но ти не си пленник, а благороден заложник. Ти ще обикнеш този град и ще ти бъде мъчно да се разделиш с него. Всеки, който го е видял носи чара му до самата си смърт.

К а л о я н

- Аз съм тук в ръцете на Исак Ангел, за да има мир. И той ще се погрижи да остана по-дълго в града без